

חברת-כנסת מעוררת יכוח על השאלה:

האם אסורות בנות ה-16

משפטיים, מהנכים — והבנות עצמן — בשאלה זו, תוך בקשה שיחוו את דעתם על הצעתה של חברת הכנסת סנהדראי.

"בניעות או התחפרות?"
המתנגדת החריפה והקיצונית בי
ה יותר להצעתה של חברת הכנסת היא

ייעיה אחת הטרידה את חברת הכנסת טובה סנהדראי מזה זמן רב. בהיותה יושבת ראש האיגוד הישראלי ל"ענינים סוציאליים שמה לב לעובדה, שי מספר רב והלך של נערות עוזבות את בית הוריהם, מתרועעו עם טיפוסים חשודים וסופן שהן הפכות לזונות.

היא שאלה את עצמה כיצד אפשר למנוע תופעה זו. חברת הכנסת החלה לעסוק ב"בעיה זו בצורה יסודית. היא פנתה למספר ש פטינצ'ר וקציני-מבוק, קיבלה מהם אינפורמציה על נערות אלה. כשפנתה אל ספר החוקים מצאה בתוכו את סעיף 152 מפקודת החוק הפלילי, לפיו מותר לקיים יחסים מיניים בלאים עם נערה שמלאו לה 16 שנים. להתחקות, לעומת זאת, מותר רק לאחר שמלאו לאותה נערה 17 שנים. כלור מר, שהחוק מרשה לקיים יחסים "בלתי מוסריים" עם בתורה לפני שהוא מרשה לה ללכת לרב ולהתחתן.

מצב חוקי זה נראה לחברת הכנסת כי פירצה הקיראת לפריצות. לפני זמן מה הציעה טובה סנהדראי (55), חברת המפלגה הדתית-לאומית, להעלות את הגיל בו מותר לבוא ביחסים מיניים עם נערה, מחוץ למסגרת הנישואים ל-18 שנים.

הסבירה חברת הכנסת את נימוקה ל"סופר העולם הזה":

"הנוער של היום מתנהג בצורה חפשיית מדי ולהורים אין עליו השפעה. משום כך חשבתי להביא הצעה, שתגן על הנערות הצעירות מבחינה מסוימת. לא מדובר על אונס, מדובר על מקרים של הסכמה הדדית. קיבלתי הרבה ידעיות על נערות שהיו כות לאומללות לכל ימי חייהן, רק משום שלא היו מבוגרות דיין להעריך את חומרת המעשה. הן הסכימו לבחורים ורק אחר כך הבינו שקרה להן משהו. יש שיוצאות מזה חלק ויש שנשארות אומללות. לכן על החוק להגן על כולן עד גיל 18".

לגבי גיל הנישואים לא היו לחברת הכנסת שום הצעות: "נישואים זה חממות משפחתית", סברה, "זה אדם אחראי למש"פחה. זה משהו שיואג לבחורה הזאת. גיל הנישואים לחד והפקרות לחד".

חברת הכנסת הבהירה גם, שאין כוונתה אלא להגן על סוג מסויים של בחורות ועל מקרים מאוד ספציפיים: "איני מתכוונת לבעלות-מקצוע ולא לאנשים שרוצים להדחיק את הבחורות. אני רוצה קודם כל להגן על הבחורה התמימה, שאינה יודעת מה עושים לה בגיל כה צעיר".

עדיין בוסר?

יד באותה ישיבה של הכנסת הביע שר המשפטים פנחס רוזן את התנגדותו להצעת החיקון של חברת הכנסת הדתית. הוא הזכיר את הקושי הקיים בי ביצוע החוק, מכיוון שבסעיף 152 עצמו כבר ניתנה אפשרות זיכוי לנאשם — וכי רוב המשפטים מסיג זה אמנם זוכו הנאשמים. לפי סעיף זה, אם יטען הנאשם שהוא חשב שהנערה מבוגרת מגיל 16 היו לו נימוקים סבירים לחשוב כך — כלומר שהנערה אמנם נראית מבוגרת ומפני תהת מגיל 16 — צריך בית-המשפט לזכור תו. שריהמשפטים השש שאם יעלו את גיל, ילכו וירבו הויכוחים על פי הגנה זו. חברי כנסת אחרים הבטיחו שיאמרו את דעתם כשתבוא ההצעה לדיון בוועדת חוק ומשפט. אבל הויכוח לא נשאר במישור הפרלמנטרי בלבד. חוק זה נוגע לאחת מנקודות-החיכוך הנוקבות ביותר בחיי ה"חברה הישראלית. כי מאחוריו נשקפת השאלה: האם הישראלית בת ה-16 היא נערה או אשה? האם באקלים הארץ ותנאי החיים בה "מבשילה" הילדה הישראלית מוקדם יותר מאשר אמה שבאה מאקלים אחר? בקיצור: האם בגיל 16 יכולה היא להיחשב ולהוג כאשה — או שהינה בוסר? העולם הזה פנה אל שורה של רופאים,

במדינה

דרכי חיים

איכמן ונאצר

בין הנוסעים שעמדו בתור לאוטובוס מס' 46 ביפו, ניצבה גם מרגלית אנגל (32). כבכל בוקר, חיכתה במקום עם בנה בן הארבע, איתו הובילה לגן-הילדים. כשהגיע האוטובוס, מיהרה מרגלית להיכנס, התיישבה כי אחד הספסלים הקדמיים, כשהיא מושיבה את בנה לצידה.

חבל שאייכמן לא... באחת התחנות שבמרכז יפו נעצר האוטובוס, ובין הנוסעים עמדה עלתה לאוטובוס אישה בגיל העמידה, בלווית בעלה. היא ניגשה אל מרגלית, ביקש שה ממנה לקחת את הילד על ברכיה, כדי שתוכל לשבת.

"אני מצטערת", השיבה לה מרגלית, בת למשפחה מזרחית ותיקה בארץ. "אני סובלת מכאבים ברגליים, ולא אוכל לקחת איתו על ברכי".

האשה עקמה את אפה. "אתה רואה, פנתה באידיש אל בעלה, שעמד מאחוריה. "השווארצס האלה! אמול היו עוד חיים כמו צוענים מלוכלכים — היום הם כבר בני-אדם חשובים".

מרגלית, אשר בתור ילדות-הארץ הספיקה לקנות ידיעות-מה בשפת האידיש, הבינה את ההערה. היא פגעה בה כמדקרת-חרב. "איך את מדברת! הטיחה בפניה בועם. "אנחנו נלחמנו עבור המדינה הזאת. אנחנו שהבאנו אתכם לכאן. עכשיו את מדברת כך? חבל שאייכמן לא גמר איתכם!".

ציבור הנוסעים הפך כמרקחה. כל האיטור בוס נעלב. היה זה משום עלבון כולל. מרגלית ניסתה להחליץ מתוך המכונית. אך שוטר שהיה במקום, עצרה, הגיש נגדה תלונה פלילית. המשפט עודנו תלוי ועומד. ההיית יכולה להעליב אותה אישית, אם פגעה כך? הסבירו לה אנשים, ששמעו את פרטי המקרה. "לא היית צריכה למנוע בעוד אנשים, שהיו במכונית ואשר קרוביהם ניספו בשואה!".

הכל שנאצר לא... שבועות מספר ל-אחר מכן הוזמן למרגלית לבחון את עזרתו של החוק. היא הסתכסה עם אחת משכנור-תיה, בשעת ריתחה. לא הקפידה השכנה על דקדוקי בטי. נאצר היה צריך לשחוט את כולכם לפני שבאתם הנה" הפליטה ל-עומתה.

מרגלית מיהרה למשטרה, הגישה תלונה על העלבה. השבוע זכתה למכתב תשובה. "הננו לאשר את קבלת תלונתך", נאמר במכתב. "לצערנו לא מצאנו בה עניין ציבורי, וכן לא נטפל בה".

הגורל הוא אבטיח

עד אותו ערב עצמו לא האמין חיים החנוני בגורל: "גורל-שמורל, בטיח! וי אולי דחקא משום כך החליט הגורל, הי אהב להתחפש לדמויות וצורות משונות, להתחפש לאחד האבטיחים הגדולים שנע" רמו על רצפת חנותו הקטנה, ברחוב יהודי-שוע בניון שבמושבה הגרמנית הירושלמית.

כיום יש לחיים ידיעה אחרת. אך אז, כאשר ביקשה ברכה סטריובור, הלקחה הגרה בבית ממול, לקנות חצי אבטיח, לא ראה בכך שום דבר גורלי. הוא אף סירב לחתוך אותו, הודיע לה כי כאשר ימצא קונה לחציו השני — יקרא לה.

הוא לא ראה שום דבר גורלי גם בכך שהגבי סטריובור יצאה את החנות, נעצרה בפתח כדי לשוחח עם שכנתה. באותו רגע נכנס לחנות לקוח ותיק אחר, גבר גבה-קומה וקרת, אברהם באב"די, וי ביקש גם הוא חצי אבטיח. חיים נחטו לעצור בעד ברכה סטריובור, קרא לה לחזור: "הגברת סטריובור! הגבי סטרי זובר! את יכולה לקבל את חצי הי אבטיח שלך".

ברכה חזרה אל החנות, ובעוד שחיים חתך את האבטיח לשניים, לא יכלה שלא להבחין כי הקונה השני מתבונן בה ב"עקשנות.

בן-הדוד האבוד. "שמך סטריובור?" פתח באב"ד בשיחה. "כן, מה יש?" ענתה ברכה. "ואולי יש לכם דוד בניו-יורק?" "כן, אני חושבת כי לבעלי יש דוד...". "ושמו משה?" "כן".

"שמעתי, אני חושב שבעלך הוא בן-דודי". (המשך בעמוד 16)

* ראשי התיבות של "בן אב בית-דין".

עולה בטוב
עולה בטעם
עולה על כולו

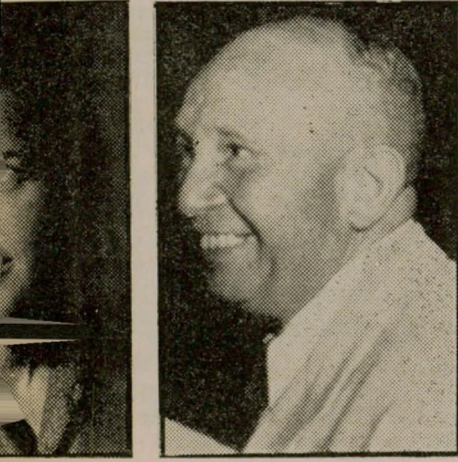
20 סיגריות
37 אגורות

סילון

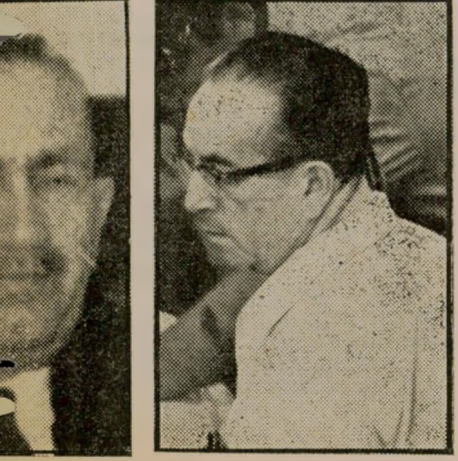
מל סיגריות מזרחיות

עורכת דין טננבאום
"ישמור האלוהים את הבחורים!"

שופט מחוזי לאם
"יש סכנה של סחיטה!"

רופא אשכנזי
"הגיל אינו משנה!"